

Jocs de llum

Un relat de: [Naiade](#)

Estava a punt d'entrar al Sincrotró de Llum Alba. Notava un batec d'ales de papallona a l'estómac, com sempre que esperava que succeís quelcom que desitjava molt.

Els pares m'havien fet el millor regal d'aniversari que pogués imaginar; una visita guiada per aquest magnífic i grandios recinte amb forma de caragol.

Em sentia un privilegiat per tenir aquest centre just al meu poble, Cerdanyola del Vallès.

Mentre el guia, explicava que estàvem a punt de visitar l'única font de llum de sincrotró que existia a la mediterrània, la ment em transportava i em sentia com si entrés dins una gran nau alienígena on en qualsevol moment apareixeria una figura d'un altre món. De fons, ressonaven com un remor les paraules de l'home que ens volia instruir sobre el funcionament i utilitats del centre, ens descrivia alguns dels experiments que els científics hi duïen a terme, les investigacions que havien aportat avenços en ciències ambientals, medicina, física, química...i d'altres... Aviat vaig aterrar en escoltar que es tractava d'un complex d'acceleradors d'electrons.

Recordava el dia que ens varen explicar a classe el què era un àtom:

“És la part més petita en que es pot dividir un element, està compost d'un nucli central petit i al voltant hi ha protons que són partícules de càrrega positiva, neutrons que no tenen càrrega elèctrica i els electrons que tenen càrrega elèctrica negativa i una massa gairebé inexistent...”

- Els electrons -seguia el guia, s'encarreguen d'establir les atraccions existents entre els àtoms i a través del seu moviment ondulatori, produeixen corrent elèctric.

La meua ment fugissera tornava a abandonar el moment per aprofundir en cabòries...Un raig de llum entrava per una de les escasses i estranyes finestres del recinte que, per cert, semblaven les d'una cabina de vaixell.

Sempre m'havia cridat l'atenció la quantitat de corpuscles que es mouen dins un feix de llum, a casa, tot sovint m'entretenia, cercant –hi els éssers diminuts que hi voleïaven. Ara en aquests instants em semblava veure quelcom més, potser éssers de llum alats, petits llampecs d'alguna càmera espia vinguda de l'espai... sense adonar-me'n vaig dir-ho amb veu alta. Es va fer un silenci total !

El pare em mirà amb reprovació, els altres visitants semblaven molestos per la meua interrupció. Vaig apressar-me a demanar disculpes, però el guia no semblava ofès, més aviat al contrari, i amb una rialla de complicitat va dir que allà es feien moltes investigacions i experiments però que els científics eren conscients que, de cada estudi, entenien tan sols una part del que sorgia de la recerca, molta informació se'ls escapava i més d'un, acabat el procés, havia notat presències, o successos indescriptibles. Ho va deixar a l'aire, tot picant-me l'ullet, i va seguir, aquest cop ja per acabar, mostrant-nos a través d'una pantalla una gravació de com treballaven els científics.

En sortir, el pare i jo vàrem esmorzar en un bar proper mentre aprofundíem en el tema i jo feia les meves elucubracions sobre tot el que es podria fer i més...Jo volia estudiar físiques, estava segur que el meu futur s'encaminaria cap a la investigació.

En anar a dormir, no podia agafar el son, les imatges del que havia vist, del que havia intuït, es varen barrejar amb records de la infància.

Sé que part de la meua passió per la física, esdevé d'aquells temps en què jugàvem amb els pares amb llanternes, miralls i cercles fets amb papers de color, n'hi havia de transparents, de més gruixuts i fins i tot de cartolina negra que no deixava passar la llum. Sorgien efectes i colors que per a mi i per a la meua germana eren pura màgia.

–Que intel·ligents eren els pares!

Amb tots els estris a punt, cridàvem entusiasmats, esperant el que succeiria en tancar el llum i encendre les llanternes.

Enfocàvem amb esverament cap aquí i cap allà, fins que el pare deia:

“silenci nois ! Atenció! Agafeu les figures que ha fet la mare!”. I així ens sorpreníem de com la llum i el color feien meravelles. Quan el pare ens feia enfocar al mirall la llum desapareixia i com per art de màgia, apareixia a la nostra samarreta i a algun altre racó, aleshores va ser quan vaig aprendre a fer la rateta.

Finalment sento com la son em venç i a poc a poc m'embolcallen les minúscules figures que estaven suspeses en el feix de llum de lluna que entrava per la cambra i se m'enduen cap el desconegut món oníric dels somnis.